

der har noget paa sig. Den Maade, hvor-paa Deputationer bliver modtaget her i Rigsdagen, har altid været mig imod. Saa snart en Deputation skal fremtræde for et Udvalg, er det, som om der falder en Jernmaske ned for samtlige Udvalgsmedlemmers Ansigter. Det er, som man kan tænke sig Timandsraadet i Venedig var, naar det modtog en eller anden ulykkelig. Naar han gik fra det, vidste han ikke, om det endte med Pinebæk og Død eller med Erfindelse. Medlemmernes Miner skal være absolut uigennemtsigtige. Hvortil dette? Det var dog meget rimeligere, at Udvalgsmedlemmerne satte sig hen og talte med de Folk, der kommer i Deputation, fik dem til at tale fra Leveren og selv talte fra Leveren. Det er min Overbevisning, at derved kommer man Sagen meget nærmere, og hvis den omtalte Regel ikke er fastslaaet et eller andet Sted, om jeg saa maa sige: paa Tryk, saa at den er et Paabud, har jeg meget lidt Lyst til at rette mig efter den.

Formanden: Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at denne Regel ikke er paabudt noget Sted og vistnok heller ikke bliver brugt paa den Maade, det ærede Medlem mener.

Fraenkel: Saa har jeg gjort uheldige Erfaringer, for i visse Udvalg, af hvilke jeg har været Medlem, er den nævnte Fremgangsmaade netop blevet brugt. En ganske lille Licens blev der givet under Forhandlingen med den Deputation, der her er Spørgsmaal om, men ogsaa kun en ganske lille.

Der er ingen Partier, der er ingen Klasser eller Dele af Befolkningen, der ikke gerne vil være med til at hjælpe ved denne Lejlighed. Naar der alligevel et og andet Sted er ytret Tvivl om dette Lovforslags Hensigtsmæssighed, har det været en Tvivl, der rejste sig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der ikke kunde ske Misbrug af en Lovgivning som denne. Og naturligvis kan der ske Misbrug. Den Opgave, der her er forelagt os, er en Opgave, der rummer særlige Vanskeligheder. Man maa komme til Staten med denne Opgave, fordi Staten er den eneste Institution, der efter Opgavens Omfang er i Stand til at løse den. Men hvor Staten lovgiver for hele Folket eller for store Dele af Folket, maa Hovedpræget i denne Lovgivning være generelt. Den maa have almindelige Regler, efter hvilke der handles. Men her, hvor der er Tale om Under-

støttelse, er der Tale om en Opgave, der kun kan løses individuelt. Og deraf er det, at Tvivlen, og det med en vis Ret, rejser sig. Thi det er ikke anderledes med arbejdsløse end med andre Dele af Befolkningen. Der vil altid i enhver Del af Befolkningen findes Individier, der ikke vil vige tilbage for at tilegne sig Fordele, der ikke tilkommer dem. Og det er netop ud fra denne Tvivl, som med Rette kan rejses, ud fra denne Adgang til Misbrug, at Mindretallet har stillet de to Ændringsforslag under Nr. 3 og 4, af hvilke Nr. 3 sætter visse Grænser i og for sig, medens Nr. 4 omhandler Forholdet til de arbejdende Arbejdere.

Om Grundtanken i Nr. 3 har der i Virkeligheden ikke været Meningsforskel i Udvalget. Naar Flertallet ikke gik med her, var det paa Grund af de Betæneligheder af administrativ Art, som Ministeren fremsatte. Lidt mere uklart staaer det for mig, hvordan Flertallet stiller sig med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 4. Ogsaa der troede jeg, at vi med Hensyn til Tanken i Forslaget havde Flertallet med os. Men en kort Samtale, jeg førte i Dag med en af Herrerne i Flertallet, viste mig, at i alt Fald for hans Vedkommende er det ikke Tilfældet. Under alle Omstændigheder ved jeg, at vi ved denne Ændring har de arbejdende Arbejdere bag os, demener, det er rigtigt, at der fastsættes en saadan talmæssig angivet Grænse for Understøttelsens Højde i Forhold til den Løn, der udbetales den arbejdende Arbejder. Ogsaa her var det de administrative Hensyn, der gjorde, at Ministeren ikke kunde gaa med. Jeg er ingenlunde blind for, at disse Krav stiller store Forlangender til Administrationen. Jeg er fuldstændig klar over, at en Administration som Arbejdsløshedskasserne har overordentlig vanskelige Forhold for Tiden at komme igennem. Men Forholdene er nu en Gang vanskelige, man er nødt til at stille ekstraordinære Krav. Uoverkommelige tror jeg ikke, de er. Vi fastholder altsaa vore Forslag og vil se, hvad man mener om dem i det andet Ting.

Lad mig bemærke med Hensyn til det stærke Pres, under hvilket vi har handlet, at alt kan ikke være saaledes gennemdrøftet, som man gerne ønskede det, Betænkningen ikke heller. Det skal jeg dog se bort fra. Men een Ting maa jeg gøre opmærksom paa; der har i Ændringsforslaget Nr. 3 indsneget sig en Trykfejl eller Skrivefejl, jeg ved ikke, hvad det er: der skal i sidste Stykke ikke staa 20 Kr., men 21 Kr.